

E LUMEA CA TITANICUL...

Andreionthepoetry

Ne-am imbarcat pe-o navă către țărmuri salvatoare,
Dar nu-i ușor s-ajungem la limanul izbăvirii;
E nava echipată de-aventura omenirii,
Dar noi nu suntem gata de un drum atât de mare...

Plutim la suprafața existenței pământene
La clasa-ntâi, a doua sau a treia, către maluri
Și unii simt mai tare ale vieții dure valuri,
Iar alții (bună soartă!) n-au deloc de ce se teme.

E greu ca cei cu luxul la picioare să-l împartă
Cu cei ce-n modestie își petrec călătoria,
De parcă-n altă parte ar ajunge cu mândria,
Și nu-n același port, bătând cu toții la o poartă...

Dar și cei ce în sferele mai joase navighează
Au partea lor de vină, uneori, de răutate;
Invidia lucrează de la frate către frate
Și poftele curioase sufletul li-l erodează.

Un aisberg de trufie, ignoranță și prostie
Ne stă în față, iar noi știm prea bine că ciocnirea
Va fi fatală, însă așa este omenirea -
La cârmă e degeaba, n-are stare de trezvie!

Viteza noastră-aduce aisbergul tot mai aproape,
Deși el nu se mișcă - ne așteaptă implacabil,
Iar timpul ne devine, din aliat, simplu contabil
Și mulți sfârși-vor tragic, în vâltori adânci de ape...

Vor fi puțini cei care, pregătiți de naufragii,
Vor pune, înțelepți, pe ei, o vestă de salvare...
Deși sunt prevăzute veste pentru fiecare,
Pieri-vor mulți, căci aisbergul va face-atunci ravagii...

Epava vor găsi-o generații viitoare,
Uimate de-așa soartă ce-au avut înaintașii
Și bine-ar fi ca ele să nu le repete pașii,
Iar nava lor să fie tot mereu învingătoare!